

DUH NOVOG SVIJETA

Vještima pokretima Una postavlja trideset i dvije karte u savršen dvostruki krug na ljubičast baršun okruglog stolića. Gospođa žmirka i nelagodno se namješta na stolici s druge strane. Kroz treperavo svjetlo pet velikih svijeća postavljenih na visoke držače u pravilnom krugu oko njih dvije i kroz sjene koje Unine ruke bacaju preko velikih karata, gospođa pažljivo prati svaki pokret, svaku sjenu, zabrinuto očekujući loše vijesti.

Sve su karte konačno položene na staklenu površinu. Unini prsti brzo dotiču i prebrajaju karte, preskačući svaku sedmu, Una tihim glasom broji: tri, pet, sedam. Čita svaku sedmu kartu, njezino značenje, povezuje s kartama koje ju okružuju. Gospođa je zbunjena, previše informacija, previše riječi. Njoj treba samo jedna jedina dobra vijest.

I Una je razumije. Nakratko dodiruje meko tkivo gospođine uzbuđene svijesti i čita odgovor koji ona očekuje.

- Istina, čekaju vas poteškoće na vašem putu, ali čuva vas ova karo dama. Ipak će se sve sretno završiti. Evo, pogledajte sami. Okružena je samim dobrim kartama. Izdržite još malo, vaš će trud biti nagrađen. Bit će sin.

Una prikuplja karte u neurednu hrpu, lupkajući postrance i odozgo, privodi nered u uredni špil i zamata ga u baršun.

Žena primjetno odahne, napetost popušta. Ma, znala je ona to, ali ipak da provjeri kod Une, najbolje gatare u Zagrebu. Prijateljica ju je preporučila, kaže, Una uvijek sve pogađa. A danas je takvo vrijeme. Moramo si pomoći kako znamo. Tablete je jedva nabavila, a ni mlada nije više. Ovoga puta mora biti sin.

Una se smiješi, prihvaća ponudenu uobičajenu naknadu. Malo kave i desetak tableta za plodnost. To se lako utopi na tržištu.

E, kad bi one znale da ja ne čitam karte, nego njih, ubrzo bih ostala bez posla.

Prateći ženu do vrata, ona još uvijek osjeća njezine vibre; olakšanje, sreću i očekivanje. Kucanje malog srca. Rutinski odgovara na pozdrav i zatvara vrata za još jednom mušterijom. *A možda i bez glave. Povijest pamti vještice.*

Una se vraća u teškim zavjesama zamračenu sobu.

I zove, iako nije sasvim sigurna. Dok je čitala ovu posljednju mušteriju učinilo joj se da je još netko bio u sobi. Zatvorenih očiju, otvara um i traži nevidljive niti. Neki znak, neobičan treptaj plamena svijeće. Dašak vjetra u dobro zatvorenoj prostoriji.

Ništa. Nema odgovora.

Una gasi svijeće, grabi veliku torbu, natrpanu kockama vakumirane kave i listićima raznih tableta i odlazi kući.

* * *

Taksi se zaustavlja pred neboderom na Trešnjevci. Ovdje, na samom vrhu jednog od njih, iza neprozirnih ojačanih stakala, stanuje Una Razum, medij. Ovo je njezina kula od slonovače, tajno sklonište. Osim prepunih polica za knjige koje se penju visoko, sve do stropa, i širokog madraca na podu, ovdje nema namještaja. Osim stopalima gazi po mekom tepihu do terminala. Treba samo provjeriti poruke, programirati laganu muziku a topla pjenasta kupka već je spremna. Pokušat će ponovo, opuštena i zaštićena toplinom i mirisnim uljima.

Zaklapa oči i zove.

I on dolazi.

Prozračna vizija muškarca pedesetih godina. Slika duha koji lebdi između bijelog poda i bijelog stropa neuobičajeno je jasna i Una dobro razaznaje detalje.

Ovaj nije dugo mrtav.

Svaki medij ima svoj način sporazumijevanja sa sablastima. Neki čuju samo glasove, neki koriste slova ili visak. Una čita s usana. Trik koji je naučila odavno, u diskačima i bircevima s preglasnom muzikom. Kad zakažu osjetila, ostaju trikovi. Kretanje po mračnim prostorijama, govor znakova, intuicija. Ništa paranormalno kao empatija ili duhovi. Te vještine pokupila je s ulice, u pretrpanom gradu, negdje između njezine bande iz kvarta i samotnjačkog posttinejdžerskog lutanja podzemljem.

I duh joj priča.

Ubijen je prije nekoliko dana, naravno, želi da mu Una nađe ubojicu. Uzbudjen je i brzo miče ustima, gestikulira. Una prepoznaje tek neke riječi: brat, Austrija, osveta. Duh se rasplinjava gotovo neprimjetno i ubrzo nestaje, kao i obično kad se prvi puta uspostavi kontakt.

Javit će se on sam, ne trebam ga ponovo zvati.

Una izlazi iz vode. Utipkava program za ostatak dana i odlazi u spavaću sobu. Na sredini je jedini predmet u toj prostoriji, veliki madrac nepravilnog oblika. Una ne vjeruje u korisnost ukrasnih predmeta. Noćni ormarići, prevelike vaze u kutu sobe, zastori i tepisi. Nepotrebni skupljači prašine.

Zamotana u paučinasti pokrivač od akrilnih vlakana, Una potiskuje znatiželju i pokušava zaspati.

* * *

S prvim mrakom Una silazi na ulicu i zove taksi. Dućan je srećom otvoren cijelu noć, iako kupaca gotovo i nema. Una se između policia kreće brzo, u prolazu ubacuje kutije i vrećice u košaru, provjerava povremeno popis i ogledava se, izbjegavajući mamurne prodavače i njihove smušene dnevne more.

Dobro, nema ih puno. Ne slušaju mi se večeras tuđe misli.

Plaća namirnice gotovinom, svaka se kartica prati, kako kaže Vanja, ne želiš da drugi znaju što jedeš, zar ne? Una ubacuje kutiju i sebe u auto i kreće k Vanjinom stanu.

Vanja Bugarski stanuje u predgrađu u preuređenom atomskom skloništu, koje više nitko ne koristi. Kao i ostali muškarci, Vanja se skriva. Nikud ne izlazi. Njegova veza sa svijetom je Una i njegov svemogući kompjuter, povezan Mrežom sa čitavim svijetom.

TeleComNet, kojeg su jezični čistunci prozvali jednostavno Mrežom, proteže svoje prste po cijelom svijetu. Svi gradovi i sela, sve knjižnice i univerziteta, svi zakućci zemaljske kugle danas su povezani terminalima. Svi muzeji i banke podataka dostupne su u trenu. Možete gledati film i čitati knjige na bilo kojem jeziku, s prijevodom ili na originalu. Odmah. Iz vlastite sobe ili na javnim terminalima. Ubacite vašu karticu i birate. Naravno, ako se nikada niste petljali s policijom i plaćate pretplatu. Ali, što je mjesečna cijena u visini prosječnih primanja prema mogućnostima što vam se otvaraju!

Iz svoje sobe Vanja zarađuje dobro. Šalje tekstove i programe naokolo po svijetu i prikuplja tantijeme na desetak raznih bankovnih računa. Sve što mu treba izvana, donijet će mu već netko. Platit će on sve što treba, samo da ne izlazi. I kartice i taksije.

I on je sretan.

Muškarci. Danas je rijetkost sresti normalnog muškarca na ulici. Mnogi su poginuli. Ili nestali. Emigrirali pred ratom ili kasnije, pred lavinom ženske inicijative. Stvoreno je novo društvo. I u njemu se, bar zasad, muškarci teško snalaze.

Uglavnom se skrivaju. Novonastale porodice dobro ih čuvaju. Okruženi su djecom, što više to bolje. Nekoliko ženki, jedan mužjak i mnogo djece. One izlaze, nabavljaju hranu i stimulanse da bi se on osjećao dobro. Mališani, jedan drugome do brade, brinu se da njemu ne bude dosadno i da ne pobjegne preko visokih porodičnih zidova.

Nekima je ipak uspjelo i pobjegli su u podzemlje. Renata kaže da im je dobro. Snalaze se. Preprodaju tablete ili stimove. Divljaju kao pankeri. Spavaju na krpama i među cijevima. Slave svoje oslobođenje i žale za komforom koji su im pružale tople ručice i vruća bedra.

Ipak, izgleda, da i dolje postoji neka vrsta organizacije. Kontrole, možda. Borbe za vlast?
Ili je to tek priprema za povratak gore?

Una utipkanim kodom otvara vrata Vanjinog podruma. Silazi strmim stepenicama, noseći ispred sebe natrpanu kutiju s namirnicama. Ne očekuje od njega da ustane i pridrži joj bar vrata. Vanja je pozdravlja ne dižući glavu od lemilice.

Ni danas neće biti raspoložen za razgovor.

- Bok. Donijela sam klopu. Jesi li gladan?

- Hmm.

- Što to radiš? Jel' to za mene?

- Ne. Jasmin.

- Čuj, jel' ti smetam?

- Ne baš.

- Ej, da ti kažem što mi se dogodilo?

- Evo, odmah sam gotov.

Una se ponekad pita što ima od njega. Elektronske igračkice, software, pokoju pjesmicu. Istina, nekad je sluša, pomogne koliko može, no svu svoju energiju pretače u tekstove i pjesme koje Mrežom šalje tko zna kuda. I da ga i ne voli, razumjela bi ga. U gradu gdje žene obavljaju sve važne funkcije, preživljavajući nekako dok se broj muškaraca ne poveća, oni preostali se povlače u vlastite svjetove.

Proći će još puno vode ispod Savskog mosta dok se populacija ne obnovi. Bez obzira koliko se znanstvenici trudili. Razvili su čak tablete za višestruku trudnoću. Jednim udarcem bar dvije mušice. Makar i od različitih očeva. Ili, na primjer, slobodan izbor spola djeteta. Kao ona žena danas na seansi. Unu takvi eksperimenti nikad nisu zanimali. Samo zato što to svi drugi rade?

Kad izabere prikladnog oca svoje buduće djece i ta ideja dobit će svoj smisao.

Cilj je važan, a moralne dileme i pravne zavrzlake mogu pričekati. Mnoge žene koriste banku zdravog sjemena. Očišćenu od virusa i genetskih grešaka. Pričalo se da su donatore bogato nagrađivali. Novi identitet, stan, sklonište, obrazovanje ili novac da se sami snađu.

S Vanjom o tome nikad nije pričala. Upoznala ga je tek prije dvije godine. Jasmin i on već dugo rade zajedno. Je li svoje bogatstvo zaista stekao pjesmicama i esejima u mreži ili je usput nekoliko puta svratio i do banke sjemena, Una ne zna i nije joj ni važno.

Uostalom, to bi značilo da je čist. A i to je danas rijetko.

Priprema mu večeru, istovremeno raspoređujući zalihe po nevelikoj kuhinji, tako da ih lako nađe čim otvori ormarić. Za njega postoji samo ono što je u prvom redu. Sve ostalo je van dohvata gladi. Na malom ekranu koji visi sa stropa vrte se spotovi i po dnu trče najnovije vijesti. Satelitski program, njemačka stanica s vijestima iz cijelog svijeta.

Zapravo, trebala bih biti sretna. Imam dva muškarca, Vanju i Davora, samo za sebe. Kolike bi se rado mijenjale sa mnom. Ne bi ih mučile dileme, kao mene...

- ... u Salzburgu uhapšeno pet članova bande Roter Bahnhof, optuženih za nedavno javno ubojstvo Rudolfa Bauera na frankfurtskom kolodvoru, čovjeka koji je bio osumnjičen za ilegalan izvoz i prodaju novorođenčadi i male djece siročadi preko Madagaskara...

Pojačava ton, ali to je kraj vijesti. Mijenja stanice, traži još jednom istu poruku. Probudena intuicija joj crta graške znoja na čelu.

Zašto je to važno? Kakve veze imam ja s tim?

Prelieva salatu umakom, ostavlja je na stolu, jer Vanja rijetko sam otvara hladnjak. Zatvara sve ormariće i otpatke baca u reciklator.

Žuri i nema vremena pozdravljati se. Vanja neće niti primijetiti.

Una zove taksi službu i traži Renatu. Ona je uvijek vozi kad je slobodna.

Ne plaća je Vanja uzalud.

* * *

- Što znaš o Baueru, Rena?

Renata zna sve što se događa po gradu. Nepresušan je izvor točnih informacija i neprocjenjiva pomoć Uni.

- A kaj ne znam?! Burzovni mešetar. Ljiga. Ubijen prije tri dana u ženinoj vili na Jelenovcu. Bivši vlasnik druge privatne banke u Hrvatskoj. Al', nije to dugo trajalo. Brzo su bankrotirali. Konkurencija i ti ostali polulegalni poslovi. Schramadei banka ih je smlavila. Prošlo je već par godina od toga.

Renata nikome nije sumnjiva kad legalnim taksijem usput prenosi opasne i važne pošiljke za Jasmin i Davora.

Ako ona nije čula za nekog muškarca, taj je ili mrtav, ili nije u Zagrebu nikad ni živio.

- Čekaj. Rudolf Bauer nije živio ovdje.

- Ne Rudolf. Robert Bauer. Propali biznismen, žena manekenka, najbogatiji bankar u Hrvatskoj. Zadnje je tri godine bil zaključan, uostalom kak i svi ostali. Pokušavao je povratiti dio love. Dilal je posvuda dionice onih par malih poduzeća kaj su se kod nas još održala.

Unina je sumnja sve jača. Imena su suviše slična.

Je li onaj duh nekad bio Robert Bauer? Ili Rudolf?

Ili sam sasvim na pogrešnom tragu.

- Kažeš da je ubijen?

- Loš ili namješten jakuzi. Bzzzz i nema više. Srce. Okolnosti su jako nejasne. Nisu još dali službene izjave. Dečkima je sumnjiva Robertova žena. Pudlici je ostalo sve osim njegovih dugova. - Renata i u podzemlju ima veze. Tamo joj se već tri godine skriva brat.

- Vozi me Davoru. Možda on zna nešto više. - Una je sada sasvim sigurna da su duh i nedavno ubojstvo na Jelenovcu neraskidivo povezani. Suviše je sličnosti u imenima i zanimanjima.

Ipak, kao i obično, ono, da se smiri Justin Case, provjerit ću još jednom.

* * *

Davor, požrtvovni Davor joj otvara vrata, ljubi je u čelo preko neurednih uvojaka i pridrži vrata i poziva je u stan. Još s vrata mu Una ukratko prepričava današnje događaje. Nada se da joj njegove nekadašnje veze u policiji mogu pomoći.

- Ne znam ja ništa o tome, Una. A i ne zanima me više tko koga ubija u ovom gradu. Vrlo važno. - Otkako je Davor izgubio nogu, ne trudi se više. Diže svoje utege, vježba s protezom. Održava formu, forme radi.

- I ne mislim više raditi. Sasvim mi je dovoljno što Ingeborg svaki mjesec šalje za malu.

Davor i mala Inge žive od alimentacije koju plaća njegova bivša žena za kćer koja je ostala s njim. Ingeborg se vratila roditeljima kad je saznala da ju je jedan od njezinih ljubavnika zarazio smrtonosnim virusom mutiranim od virusa side. Davorov odgovor, kad ga se ipak usudila pitati kako to da je majka ostavila dijete, i je li to danas normalno, smirio je Unine sumnje. Bolnice su u Kopenhagenu bolje, a osim toga nije htjela da ju kćer gleda kako umire. Mala je još premlada za to.

- Kako je ona? - Davor nevoljko govori o tome, ali voli kad ga Una pita.

Profesionalna deformacija, mislim, prikuplja informacije, analizira i zapisuje, a kad je na njemu red, šuti kao policijski inspektor.

Ipak ga sluša, pokazuje interes, iako sve to već odavno zna. Una zna i koliko je teško bivšem sportašu vući za sobom metalnu protezu, i koliko se trudi oko Inge i koliko ga je strah da i on nije zaražen. Čak ga je nekoliko puta pokušala nagovoriti da provjeri. Da se testira. Da bude siguran. Ipak, strah od pozitivnog rezultata bio je valjda jači.

A ja znam da se nema čega bojati. Moj test je negativan.

Da je manje tvrdoglav, rekla bih mu.

- Iako, znaš, nedostaju mi racije. Noću kad ne mogu zaspati. Sjećaš li se kako je prije dvije godine procvjetao onaj biznis s bordelima za žene? Ha, saloni za "tvrdu masažu"! Dileri su se pomamili za mušterijama. Žene su stimove stavljale na glavu češće od uvijača, bježeći od okrutnog svijeta. Ha, ha, ha. U ta dva tjedna, Jasmin i ja smo ih posve rasturili.

Za razliku od bivše žene i njezine bolesti, Davorovi poduhvati i avanture u policiji njegova su omiljena tema. Nema veze, Una i to sluša s pažnjom i povremenim smiješkom u kutu usana.

Kao i svaki put kad Una dođe, Davorova bujica riječi završava na isti način. Smiruje se, molećivim očima je uvjerava da bi se ipak rado smirio, uz nju i Inge, i neka Una razmisli i dođe živjeti s njima. Ništa ne bi morala raditi, novaca ima dovoljno.

Sama zabava i život od cvijeća, sigurna sam!

Una ga žali i stidi se zbog toga. Drag joj je, ali ga ne voli. Željela bi obitelj, ali u ovoj ima previše kostura u ormarima.

Srećom, mala se Inge budi na vrijeme i odvlači je u svoju sobu.

Skandinavski anđeo s greškom.

Davorovi tamni geni obojili su nježne koverče mrakom. Kaže da ne može spavati. Neka joj Una ispriča priču.

O duhovima, što drugo?

Kasnije, u krevetu, Davor Uni ponovo govori o Ingeborg, kako je nedavno izišla iz bolnice, malo joj je bolje, no doktori su pesimistični. Suze mu se pojavljuju u kutevima očiju, Una ih briše poljupcima, gasi svjetlo i namješta se udobnije u njegovom zagrljaju.

* * *

Negdje pred jutro Unu budi osjećaj da je netko promatra. Sjeda u krevetu i trlja pospane oči. Vidi golog muškarca kako sjedi u naslonjaču i poziva je rukom da ga slijedi. Nekoliko puta sablast ponavlja isti pokret, sve dok Una u tami ne ustane i odjene se, pažljivo izbjegavajući rubove namještaja.

Iskrada se iz Davorovog stana, ne paleći svjetlo, i zna da će se on opet naljutiti na nju.

Nekako ću ga već uvjeriti da mi je moj posao važan.

Možda važniji od svega.

Una se ne boji noći. Noću su ulice posve prazne. Nitko normalan ne izlazi. Boje se lutilica, podivljalih kućnih ljubimaca, razbojnika. Promjene su došle prebrzo, tako brzo da ih

ljudi još ne shvaćaju. I lutalice i razbojnici su muškarci, a na njih je otvorena sezona lova. Životinje su pobjegle na selo. Tamo ih ponekad i nahrane. Tek je nekoliko zgrbljenih prilika pred dućanima u Pothodniku. Stare žene, mlade narkomanke, neuspjeli eksperimenti polukiborga koje je zakvačila zabrana eutanazije. Spavaju, prose, grozničavo popravljaju tko zna gdje nabavljene polovne stim-šljemove.

Podzemnom brzo stiže na Mirogoj i preskače kameni zid na mjestu gdje je odavno urušena arkada. Noć je mračna, nema sjena drveća koje bi je pratile i pokušavale uplašiti kao bilo kojeg običnog posjetitelja. No, Una je često ovdje, bez straha se osvrće, traži nevidljive niti, vibre.

Duh lebdi na par koraka ispred nje i vodi je utabanim stazicama između prastarih mramornih grobnica. Malo je cvijeća. Ljudi više ne obilaze groblja kao nekada. Žive za budućnost, a mrtvi neka leže u miru. Grobovi su zato sve raskošniji, zlatna slova i višebojni trepćući displeji s imenima i datumima, osobnim porukama. Tek poneka sablasna holo-fotografija koju postavljaju živi da umire savjest i zatvore životnu stranicu.

Da se u miru i zdušno bace na svilene jastuke i slamnate strunjače, a sve za jedan cilj: obnovu populacije.

Stižu do grobnice na kojoj leži mnogo svježeg cvijeća; Una ponovo pali svijeću, koja je ugasla davno od kiše i magle, i sjeda na hladni mramor. Iako ovdje nema hladnog vjetra, Una se čvrsto umotava u svoj kožni kaput. Ovo je njegov grob. Čita naglas ime na drvenom križu koji čeka da se ukleše ime: Robert Bauer.

Nemir osjeća jače nego prije.

Uvijek kad traži nestale ili pomaže policiji Una je najsigurnija na groblju. Tu uvijek ima nekoga. Osjeća ih kao strujanje zraka ili paučinu po licu. Pokazuju se rijetko, samo ako ih zove ili je oni trebaju. Ali, ovdje su. Stotine, a možda i više, nesretnih, zbunjenih, zaigranih, ljutih i očajnih, rezigniranih, melankoličnih, velikih i malih, čvrstih i prozračnih - duhova.

Robertov duh je uznemiren, traži pomoć. Pažljivo oblikuje riječi na usnicama. Želi da Una otkrije tko je naručio ubojstvo, neće imati mira dok se to ne završi, upozorava je da njegova žena nema ništa s tim, neka je ostavi na miru.

Una ga pita kako misli platiti. Podigne se vjetrić niotkuda i prevrne plastičnu posudicu sa cvjetnim laticama. One se prospu po crnoj mramornoj ploči, oblikujući neki simbol i sedmeroznamenasti broj nalik na digitalne kompjuterske brojeve. Shvatila je. Znak neke banke i iznos koji duh nudi.

Pita ga za imena, podatke, no odgovora više nema. Latice zatrepere i odnese ih vjetar.

Una se koncentrira i traži ga, zove.

Ništa. Otišao je. Nije brbljav. I ne daje mnogo podataka.

Ah, ništa, prilagodit će se Una i tome.

Ni prvi, ni zadnji šutljivi muškarac.

* * *

Vanju zatiče u istom položaju kao kada je otišla. U prvi tren pomisli zlobno da nije niti primijetio da je nestala na par sati, ali on se ipak okreće zajedno sa sjedalicom stolice i pozdravlja je smiješkom.

Treba bi se češće smijati, sviđa mi se tako.

- Vratila si se.

- Vanja, trebam tvoju pomoć. Pronađi mi koja je ovo banka. Ne znam gdje. Ah, da.

Prezime je Bauer, provjeri da li postoji račun s tim imenom u toj banci. Jesi li završio ono za Jasmin?

- Naravno. Zar ne možeš to sama pretražiti? Dao sam ti program za njuškanje u Mreži.
- Nemam sad vremena. Idem raditi.
- Kad ti trebaju ti podaci?
- Odmah. Što prije možeš. Pošalji to na moj terminal u stanu.
- Važi. Hoćeš li doći večeras?
- Siguran si da nemaš u planu ništa drugo?

Una nije bila sigurna je li njegov zbunjen i zamišljen pogled skrivao nezadovoljstvo zbog njezine ironične primjedbe ili tek mentalno nabranje mogućih obaveza i gubljenja vremena.

Na njega uvijek mogu računati da će shvatiti sve doslovno.

* * *

Pred vratima Uninog poslovnog prostora je red.

Stoje ispred ulaza, nemirno prebacujući vrećice i torbe iz ruke u ruku. Iako bi se to očekivalo, nitko ne razgovara međusobno. Došle su po privatnom poslu i svaka će za sebe zadržati svoje nevolje. Kumice s placa sa slikama unučadi u zamrljanim pregačama, besposlene susjede s nevažnim problemima, studentice s najvažnijim pitanjima na svijetu. Ulaze jedna po jedna, kako su došle. Nitko se ne usudi preguravati ili moljakati prednost. Ma kako da su različiti njihovi svjetovi, sve bi one htjele od Une čuti isto.

Istinu, ali uljepšanu.

Budućnost, ali svijetlu.

Rješenje problema, ali odmah.

Kod Une su sve jednake. Sve su iste.

Una otvara vrata i prva u redu ulazi.

U predvorju stana su opet tamno ljubičasti zastori, starinski namještaj koji je pokupila iz napuštenih gornjogradskih stanova, kamin bez dimnjaka, rasklimana sofa bez crne mačke sklupčane među jastučićima, tronožni okrugli stolčić i kristalna kugla, uspomena s maturalca u Pragu.

Zatim će je uvesti, prvo u sobu zamračenih prozora, s nekoliko stolica i plišanih jastuka, tarot kartama i laticama suhih cvjetova. Mračna srednjovjekovna izba u kojoj se osjeća težak miris zapaljenih štapića. Provjerit će joj nakratko emocije, da li je ta soba ono što je očekivala i, ako nije, provesti je dalje, u drugu sobu, gdje sredinu ponosno zauzimaju ogromni pisaći stol i kožni trosjed, na pregibima izlizan od starosti. Mnoštvo knjiga na policama preko čitavog zida i nedostatak ukrasa podsjetit će je na ordinaciju starog psihoterapeuta kome je možda godinama odlazila. Ako ni tada ne zastane, treća će vrata, bešumno klizeći u stranu, otkriti sobu sjajnih metalnih zidova, s mnoštvom razbacanih kristalnih kugli i kocaka. Za dušu novog doba - krom, kristal i diskretno osvjetljenje raznobojnih halogenih lampica da se svjetlost odbija, uvija i pleše.

Svakome po želji. Svakome prema potrebama.

Iako to već zna, Una je pita zašto je došla i pri tome pazi što govori, a što pokušava sakriti. Kad baci karte ili prekrije kuglu rupcem od srebrnih niti, Una će posegnuti još dublje, da osjeti što ni ona ne sluti. U njenim mislima vidjet će što je bilo, osjetiti njenu bol, strah i želje. Govori tiho, dubokim glasom, jer nitko ovdje ne dolazi bez velike potrebe. Spominje prošlost, važne sitnice, opravdava povjerenje koje joj je mušterija ukazala. Opisuje joj slike iz njezine podsvjesti, iz snova, u očima joj sa zadovoljstvom čita iznenađenje dok spominje imena koja ona još nikome nije rekla.

Žene ulaze i izlaze. Smjenjuju se u pravilnim vremenskim razmacima, slijedeći neki samo njima jasan hipnotički ritam. U sobi nema zraka. Ipak, Una ne može jednostavno

rastvoriti zavjese i raskriliti prozore. Mora se držati nekih stereotipova. Mrak, svijeće i nepotrebni rekviziti.

One to očekuju od nje. A Una čita, ne karte, ne grahorice ili odsjaje kugle, već njih. Dublje od svakog lažnog izraza na licu, od svakog uzdisaja, bilo kakvih riječi objašnjenja. Ona čita kako se osjećaju, zašto su zapravo došle. Koju su misao sakrile na dno najdubljeg zdenca, tamo gdje se niti same ne usude uvijek pogledati.

Una vidi sve što one žele, Una zna ono što ni same sebi nisu priznale. Slike iz njihovih podsvijesti i iskre emocija pršte iz svake od njih i odbijaju se o Unin mentalni zid, tek na kratko ostavljajući tragove koje Una skuplja, okreće, slaže i tumači.

Bar po jednu priču imam, složenu ili sasvim običnu, za svaku od njih.

Unine se prave misli, međutim, vrte oko novog klijenta. Blago svjetlo svijeća i miris paljenog voska je stalno podsjećaju na Mirogoj. Una se trudi, ali sve joj se miješa. Njihove vibracije, njezini osjećaji. Mozak joj radi ubrzano. Okreće podatke, slaže kockice. Još više mogućnosti i kombinacija.

Premalo je podataka.

Istovremeno rutinski odgovara na pitanja, rješava životne probleme prosipajući grah i karte. Ne govori im danas ništa ružno, jer bi onda morala previše objašnjavati. Potvrđuje njihove nade i one odlaze sretne, ostavljajući novac, prstenje, pilule za smanjivanje seksualne napetosti, serotoninske antidepresante.

Kad je i posljednja otišla, Una nazove Renatu i ona je, potpuno iscrpljenu, odvozi u stan.

* * *

Utipkavši Jasminin privatni kod, Una pronalazi njezinu poruku u tajnom pretincu na Jasmininoj službenoj stranici. Tko god prati promet Mrežom, nije sumnjivo kad netko ostavlja poruke sam sebi. Jasmin je u Salzburgu i dolazi za par dana.

Još jednom je potvrđena veza između zagrebačkog i austrijskog ubojstva.

Jasmin Vidra je viši istražitelj Zagrebačke Policije, jedna od prvih žena koje su odlučile uzeti stvari u svoje ruke. Vrlo je uspješna i cijenjena. Una je ponekad u šali zove "dobrim duhom novog Zagreba".

Dvije izlizane sintagme iz prošlosti koje ne pristaju u Novi svijet.

Ali, Jasmin se ne ljuti. Iako ona čvrsto stoji u sadašnjosti, ipak ima razumijevanja za nostalgičare kao što je Una. U svemu je podržava, a Una joj pomaže kad god to zatreba.

Jasmin je jednom bila sretno udata za stranog studenta dok su oboje studirali kriminalistiku na Zagrebačkom Uniju. Studentski brak, zajedničko učenje, smanjeni troškovi uz mnogo dobre zabave. Bilo je to po mnogima ostvarenje studentskih snova, a onda je on otišao kući, pod snježne vrhove Kilimanjara, preplašivši se valjda rata i kaosa. Ostavio je Jasmin samu, nije želio ni djecu, niti obaveze.

Jasmin je odbijala prijedloge za pravu ili umjetnu oplodnju. Posvetila se poslu, živjela sama. Ni novci koje su trudnice i majke dobivale za svako novo dijete, niti prednosti života u ženskim komunama nisu je privlačile.

... za sva vremena skrila se tu negdje, duboko u nama, zar ne, Jasmin?

Održavala je prijateljsku vezu s Davorom, svojim bivšim partnerom. U rijetkim trenucima kad bi se na par sati oslobodila obaveza i tereta na ramenima, njih dvoje bi razgovarali dugo u noć i prisjećali se službenih anegdota i neslužbenih brljavina nekadašnjih policijskih dana.

Ponekad bi dolazila k Vanji da joj izradi kakvu elektronsku stvarčicu ili pretraži Mrežu, neslužbeno i tajno. Una ju je i upoznala kod njega. Jednom, kad su se Vanjinom greškom

obje pojavile u isto vrijeme s kutijom istih namirnica. Brzo su se zbližile, jer joj je Una od prvog trenutka vjerovala. U Jasmininom umu nije bilo jedne nepoštene ili zatajene misli.

Ispričala joj je ponešto od onoga što radi i Jasmin je brzo pronašla načina kako da iskoristi Unin talent. Zvala bi je ponekad detektirati laži na saslušanjima - detektore već odavno ne koriste u ozbiljnijim slučajevima, suviše ih je lako zavarati uz samo malo vježbe ili pomoću implanata - ili uspostaviti vezu sa svježim žrtvama.

Pazila je ipak da se to ne otkrije. Kao racionalan i proračunat tip, nikada se ne bi riješila zadirkivanja kolegica. Za uzvrat je Unu obavještavala o svemu, omogućila Vanji i Uni vezu s InterpolNetom preko svog službenog koda i ponekad svraćala na brbljanje i kavu.

Jasmin Vidra jedina je osoba, osim Vanje, koja zna Uninu adresu i jedina koja ima ključ od njezinog stana. Čak i iz Renatinog taksija Una je inače izlazila dva nebodera dalje.

Crveni trokut se pojavi u kutu ekrana. Program s prvenstvom.

I odmah zatim Vanjino se lice smješka s ekrana.

- Pronašao sam banku. Frankfurt. Velika, dobro stojeća.

- Super. Još nešto?

- Pod imenom Bauer imam sedam različitih računa. Nije ni čudo. Prilično često prezime.

Jedan Siegfried, Anna, Marco... hoćeš dalje?

- Da, da. Provjeri, molim te, ima li Robert Bauer svoj račun kod te banke.

- Robert? Ne, samo Rudolf na to slovo.

- Rudolf Bauer, zanimljivo. Imaš li još što o njemu?

- Da si mi nešto više rekla o tome...

- Da si me htio slušati...

Una ukratko opisuje susret na groblju i iznos koji joj je duh ponudio.

- To ipak neće biti dovoljno, treba mi i ulazna šifra računa ako hoćeš prebacivati novac.

- Robert je radio s bankama i burzama. Sigurno će mi dati šifru tek kad obavim posao.

Una prekida vezu i pušta Dvořaka na terminal u kuhinji.

Simfonija iz Novog svijeta, dobar početak za novu noć.

Miješa zobene pahuljice s umjetnim medom i pristavlja kavu. Kuhinja već unaprijed zna dobitnu kombinaciju, vrstu i omjer kave, mlijeka i šećera u prahu. Unina je to uobičajena večera, ponekad i jedini obrok u danu. Nema straha da neće zaspati. Una radi mnogo i ne zna što je nesаница.

U meni se kofein akumulira za brže jutarnje buđenje.

* * *

Una se budi i kroz polusklopljene pospane oči provjerava sat na terminalu. Nije prekasno, ali baš i nema previše vremena. Prelistava stranice s gradskim informacijama i bez problema pronalazi Robertovu zagrebačku adresu. Vanjin program-domaćica prije svakog njezinog buđenja ugrije vodu i napuni bazen-kadu. Tehnološka čuda za ugodnije ljenčarenje. Na brzinu se uvaljuje u toplu vodu. Danas mora previše toga obaviti.

Odmarat ću se neki drugi dan.

Malo kasnije sjedi u Renatinom taksiju zaklopljenih očiju, krađući još po koju minutu drijemanja dok je ona vozi pred vilu na Jelenovcu.

- Kad se popnemo na brdo, Rena, uspori malo.

- Nema frke. Dobar neki kvart. Višekatnice. Hoćeš pljugu?

- Neka, hvala. Jednom sam već bila ovdje. Frenđica iz škole imala je stančić u potkrovlju jedne od ovakvih vila.

- S jakuzijem?

- Ma, ne. Jedino što se sjećam je da je bilo vruće. Šivali smo neke kostime za kraj škole.
Ludi dan maturanata. Bili smo ženski razred. Ironije!

- Tu smo. To je ta adresa. Čuj, Una, tu je sve puno murje. Dvije stoje pred ulazom. Još jedna je u vrtu. Da vozim dalje?

- Nadala sam se da ću ući unutra na čas. Znaš da su vibre najjače na mjestu smrti.

- Ne bu to išlo. Jedino ak' zoveš Jasmin. Da se okrenem?

Ponovo u centru, Una ubacuje svoju karticu u javni terminal na Zrinjevcu i traži podatke o Robertovoj ženi. Poznato ime, Mreža izbacuje mnogo podataka.

Anabel Bauer je vodila nekoliko butika u centru grada. Pored imena butika bliješte animirane reklame, jer prodavali su svjetlucave večernje komplete, štras i svilu. Po mjeri i prema afinitetima visokog društvenog sloja. Umjetni nakit je danas na većoj cijeni od zlata i pravog kamenja. Sve je manje tvornica koje su se bavile brušenjem stakla. Silicij je bolje iskoristiti u druge svrhe.

Una upućuje poziv kroz javni terminal, kao gost korisnik, bez identifikacije. Bolje je tako. Uključuje se operaterka i hladnim, službenim glasom je obavještava da je butik zatvoren zbog odlaska u inozemstvo. Una lista dalje, provjerava vlakove i avionske karte, no imena Bauer nema. Bar ne na javnim popisima.

Una i dalje stoji u staklenoj kabini terminala i bez posebne namjere prelistava stranice. Pokušava smiriti nemir koji prerasta u akutnu tjeskobu.

Nešto nije u redu. Netko nije u redu. Ali, tko?

Zove Davora, ali nitko se ne javlja. To joj je malo sumnjivo, jer on rijetko izlazi. Možda bi trebala provjeriti, ali možda se još uvijek ljuti što je otišla onako bez pozdrava, usred noći. Sad da se odjednom ponovo pojavi, i opet bez najave, možda i nije bila najbolja ideja.

Kad bi taj talent bio bar malo precizniji na daljinu.

Ipak se odlučuje vratiti u stan. Vanja je trebao pronaći nešto do sada, rekla mu je da sve što nađe, pošalje izravno na njezin kućni terminal.

* * *

Još na ulaznim vratima stana, u suprotnom kutu sobe Una vidi terminal i velika crvena slova. Naziv frankfurtske banke, broj računa, astronomska cifra. Vlasnici zajedničkog računa: Rudolf i Robert Bauer. Valjda ga zato Vanja nije odmah pronašao. Pojedinačni i zajednički računi nalaze se vjerojatno na odvojenim listama, a ona mi otprve nije dala oba imena.

Sprema podatak na disk, a disk u rupu iza mikrovalne.

Vanji poruka da dolazi. On se odmah uključuje i odgovara na njezin poziv, što se ne događa često. Za promjenu je veseo i živahan. Sretan, jer je obavio zadatak. Muškarci su djeca, misli dok oblači crveni bodi i preko toga udobni, radnički kombinezon.

Možda ga uhvatim na lijevu nogu.

Una se smiješi svom odrazu u ogledalu. Još kožni kaput, bez njega ne izlazi ni ljeti.

Treba biti spreman za svaku situaciju.

Onaj nemir prekriva treperavo očekivanje.

* * *

- I tako. Nije bilo baš teško. Napisao sam kratki search-program. Maskirao ga kao da zovem iz naše banke i evo. Uopće nisu posumnjali. A da sam znao oba imena, vjerojatno bih račun pronašao od prve.

- Ma, ti si genije, Vanja.

- Čuj, a napisao sam i pjesmu. Slušaj: "*Čovjek bez lica stajao je u sredini sobe ...*"

Una ga promatra s obožavanjem u očima. Njegove riječi prolaze pored nje i odbijaju se od golih bijelih zidova, vraćajući se kao eho još jednom do nje.

Još jedna ironija sudbine. Vanja, pjesnik, zanesenjak, nesposoban je da osjeća, koje prelijeva u pjesme, pokaže u stvarnosti. Govori o praznini, o čežnji za dvoje, o čovjeku bez lica, jer ne želi da drugi vide što osjeća.

Šalje li on meni svojim pjesmama poruku ili ja moram prva pitati?

Una ga želi i prije kraja pjesme stisnuti u zagrljaj, poljubiti i nastaviti sve baš kako treba, ali kroz omaglicu požude iz pozadine se ipak probija ona ista tjeskoba od prije i Una vreba priliku da nazove Davora i provjeri je li se vratio.

Potpuno nesvjestan osjećaja koji se smjenjuju u Uni, Vanja odlazi u svoju improviziranu kuhinju da donese nešto za piće.

Njemu je, očito, samo slavlje na pameti.

Bez grižnje savjesti Una sjeda za terminal i zove Davorov broj. Javlja se mala Inge. Kaže da je tata otišao u Kopenhagen, jer se mami stanje pogoršalo. Rekao joj je da će Una uskoro nazvati i pobrinuti za nju.

- Ideš? Opet? - Vanja se ljuti, iako se trudi da to ne pokaže. Odlaze dvije napunjene čaše na šank kuhinje i sjeda ispred videa. Kao uvrijeđeno, lažno nezainteresirano dijete prebire po prašnjavim kazetama.

- Idem po Inge. Imaš li što protiv da mala provede par dana ovdje? Samo dok se Davor ne vrati? - Una stisne zube i palčeve iza leđa. Razvučeni smješak i širom otvorene plave oči. Trik koji je obično palio kod njega.

Ah, dovraga, pristani! Kao da ja imam izbora?

- A gdje ćeš ti biti?

- Pa, ako hoćeš, mogu i ja ostati.

- Onda dobro. Ali, reci Renati da je ona doveze. Da čuješ još jednu pjesmu.

S nečujnim, ali dubokim udahom Una dohvati čašu i sjedne pored Vanje. On dohvati rasute papire. Kao i svaki pravi pjesnik, sve je prvo zapisivao na papir.

Još jedna pjesma. Za par dana baby-sittinga. Kompromis?

Da, naravno!

* * *

Kad je Renata dovela Inge, mala je odmah otrčala do kompjutera i natjerala Vanju da joj postavi igru i da se igra s njom. Bar mu to neće teško pasti. Dok se oni tako zabavljaju, Una se iskrada i s Renatom odlazi kući. Vanja će se pobrinuti za malu, dobro se slažu, sutra ću mu sve objasniti.

Sutra ću možda i ostati.

- Una, znaš ti nekaj o ovoj frci u gradu? Buraz kaže da je sve puno murje u civilu. Čak i dolje zalaze. Priča se da je Bauerov ubojica zbrisao van iz grada.

- Nemam pojma, Rena. Spominju li imena?

- Ne još. Al' sve više ljudi napušta grad. I to ne samo muški. Čujem da sela oko Zagreba opet zatvaraju vrata pridošlicama. Sami su sebi dovoljni. Proizvode klopnu za sebe, a drugo im i ne treba. Vraćaju se u srednji vijek. Jedan doktor, par muškaraca i puno utroba za rađanje.

- Tebi se, izgleda, baš ne sviđa život u prirodi. - Renata je rođena na asfaltu, živi i radi na asfaltu. Sve što raste i mijenja se, nije za nju.

- Ovak mi je bolje. Imaš još kakve blete za dilat?

- Sutra, Rena. Dođi po mene navečer, OK?.

* * *

- VRATILA SAM SE PRIJE VREMENA. MORAM TE ODMAH VIDJETI. PRISTAVI KAVU. JASMIN.

Poruka je Unu dočekala trepćući na ekranu. Pritisnula je nekoliko senzora na konzoli kuhinje, što je samo upalilo plavu led diodu. Mlijeka u prahu je nestalo. Una raskrči gomilu stvari na zamrzivaču i jedva pronađe malo mlijeka u kockicama na dnu zamrzivača. Otkad se rastala od svog afričkog studenta, Jasmin ne voli čokoladu i crnu kavu bez mlijeka.

I nikad ne nosi crnu odjeću, za razliku od mene.

Jasmin stiže za par minuta, kaže da je već bila krenula kad je poslala poruku, jer je stvar hitna. Na brzinu ispijaju dopola napunjene šalice kave. Iako Una osjeća da Jasmin ne govori sve što zna, pristaje poći s njom na informativni razgovor. Žena koju ispituju ima čvrst alibi, ali joj Jasmin ne vjeruje. Zato zove Unu jer je treba pročitati, što osjeća i laže li ipak. Nema problema.

Iako je to obično ne zanima, Una pita o kome se radi.

- Anabel Bauer, supruga ubijenog propalog bankara. Čula si za to, ne?

Unina je intuicija opet bila u pravu. Rado će pomoći Jasmin. Možda usput čuje nove informacije za svog klijenta.

Ali, ako je Robertov duh rekao da njegova žena nema ništa s tim, zašto Jasmin onda sumnja u nju?

* * *

- Jasmin, ona ne laže. Nemirna jest, to ti je vjerojatno bilo sumnjivo, ali držite je ovdje već cijeli dan.

- Mora tu biti još nečega, ne? - Jasmin ne odustaje lako. Sumnjičava profesionalno, ubada posvuda.

Često i pronađe zrno, mora se priznati.

- Pitaj je onda za Rudolfa Bauera i zajednički račun u banci.

Una nastoji izgovoriti taj podatak što hladnije, nezainteresirano. Vjeruje ona Jasmin, ali nema sad vremena za duge priče. Jasmin će shvatiti kad joj poslije bude ispričala o duhu Roberta Bauera. Za sada još uvijek samo prikuplja informacije.

- A odakle ti... No dobro, nije važno. Reći ćeš mi poslije. Idem je pitati preko u sobu, a ti pazi.

Anabel niti ovaj puta nije pokušala lagati. Odmah je priznala je da je Rudolf brat njenog muža kojeg nisu vidjeli barem dvadeset godina. O računima nije imala pojma. Sve je to mnogo zapetljanije nego što je izgledalo na prvi pogled.

Jasmin donosi Uni kopiju dosjea Anabel Bauer. Una se oprašta i odlazi skrivenim izlazom prema gradu.

U Podzemnoj prelistava još tople fotokopije. Anabel je napravila karijeru prije trideset godina, udavši se za bogatog zagrebačkog bankara. Sve modne piste rasprostrle su svoje crvene tepihe pred njenim potpeticama. Kasnije je veze opet dobro iskoristila oblačeći važne gornjogradske dame. Danas njeno pola stoljeća staro lice još uvijek priča o nekadašnjim uzdasima muškaraca i zavisti žena. Manekenke ne moraju govoriti. Žuta štampa nikad nije otkrila da je Anabel strankinja. Rođena u nekom selu pored Balatona. Brzo je izgubila naglasak. Njen muž je u tajnosti unajmio vojsku lingvista i fonetičara.

Dok su novci pristizali, sve je bilo u redu. Kasnije se morala sama potruditi da održi bar dio nekadašnjeg luksuza. Živci su joj popustili, par puta je završila u Vrapču. Zasad se dobro

drži, ali mogla bi se slomiti. Pobjeći. Van dohvata bezbrojnih pitanja koja čekaju na nju. U ludilo ili van zemlje.

Una tiho ulazi u Vanjino sklonište i uvlači se među usnule prilike pod dekom. Treba joj odmor. Odlučuje ipak sutra otkazati sve seanse.

Neka me čekaju, kad im toliko trebam.

* * *

- Dobro jutro, Una.

- Ej, malena. Kako si spavala? Kad ste uopće legli? Nadam se da te Vanja nije isuviše izgnjavio. - Una prevrće palačinke i puni ih toplom, mekom čokoladnom kremom.

Raspoređuje ih redom na tanjure oko sebe, pazeći da svako dobije isto.

- Prije bih rekao suprotno. Neumorna je. Što ima za jesti?

- Sad će, sad će. Dodaj mi novo ulje, hoćeš?

- A kako bi bilo da sad ispričaš cijelu priču, Una?

Una priča, dok se njih dvoje dave u palačinkama sa čokoladom. Vanja oblizuje prste i sjeda za terminal. Pretražuje Mrežu tražeći podatke o Rudolfu, trgovcu djecom.

- Transportirao ih je avionima za Madagaskar. Prodavao ih putem kataloga američkim i australskim obiteljima koje nisu mogle normalnim putem usvojiti djecu. - Vanja čita naglas podatke koji se slijevaju odasvud na njegov ekran.

- Kakva su to bila djeca? Odakle ih je dovodio? - Una mumlja punim ustima.

- Članak kaže da su djeca navodno bili siročići, bez ikoga svog - On prebacuje sve relevantne podatke na disk. - Nema podataka o njihovom porijeklu.

- Vjerojatno to za njih i jest bolji život. Ali cijene koje je Rudolf postizao morale su biti ogromne, s obzirom na iznos računa samo u jednoj banci za koju znamo.

- Kakva je bila veza među braćom?

- Ako je za vjerovati Anabel, nikakva.

Una oprezno prilazi vratima i tek onda čuje kucanje. Poznati, ugovoreni ritam. Okreće škripav kotač na blindiranim vratima i odmiče ih u stranu. Stigla je Jasmin s novim informacijama. Anabel su ipak morali pustiti u nedostatku dokaza. Krenula je prema Jelenovcu, no putem je nestala.

- Pretpostavljam da je otputovala. Nadziremo aerodrome i stanice, ali za sada ništa - Jasmin se opušteno razvaljuje u fotelju. - Ima li što za jesti?

- Samo s čokoladom. Hoćeš li ipak jednu?

- Neka, hvala. Pričekat ću ručak.

- Znaš, uvijek postoji mogućnost da je pobjegla nekim ilegalnim kanalima. - Una pomišlja da nazove Renatu, spominje vezu u podzemlju, jer zna da Jasmin to neće zloupotrijebiti.

- Policija tu nema nikakvu kontrolu. Pričekat ćemo i s podzemljem. Nemamo nikakve dokaze protiv Anabel.

I dok tako sjede zavaljene u raskliman kauč, Vanja petlja po kompjuteru, a Inge gleda neki prastari crtić, raspliće se priča o međunarodnoj organizaciji osvetnika, Roter Bahnhof, koja se posvetila ispravljanju zla u svijetu. Ne birajući pritom pažljivo sredstva ni ciljeve. Teroristi, uvjereni da su u pravu, čista suprotnost jednoj davnoj organizaciji sličnog imena, otkrili su kanale Rudolfa Bauera, slijedili trag i eliminirali glavnog profitera.

- Sumnjamo da je i Robert Bauer bio upetljan u sve to.

- Dokazi? Indicije? - Una ustaje i prilazi slušalici terminala.

- Nema ih, osim te tvoje intuicije i zajedničkog računa u banci.

Terminal zvoniti dolazni poziv.

Davor se javlja iz Danske, pozdravlja, kaže da Ingeborg nije više pri svijesti, da će uskoro sve biti gotovo, vraća se za par dana. Inge mu šalje poljubac preko ekrana.

Una već spušta slušalicu dok se Vanja zbunjeno okreće prema njoj. Prstom pokazuje na nizove brojeva u kutu ekrana. Una ne razumije što brojke znače, ali Vanja zbunjeno tumači.

- Poziv nije međunarodni. Davor nije u Kopenhagenu. Prema broju s kojeg zove on je još u zemlji.

Davor naglo prekida vezu.

- Nikad mi se nije previše sviđao. - Vanja sumnjičavo vrti glavom.

A možda je samo ljubomor na njega.

Mogao je i pogriješiti to s tim pozivom. Zašto bi Davor lagao? Doduše, Vanja nikad neće priznati da mu smeta što Una odlazi k Davoru. Značilo bi to da mu je stalo do nje. Tako daleko još nisu došli.

Una namršteno gleda prema Vanji, ne skriva od njega kako joj se ne sviđa njegova primjedba. Jasmin naizmjenice promatra Unu, pa Vanju, na kraju uz uzdah ustaje i obje žene odlaze, uz zadnje upute Ingi. Službeni auto odvest će ih brzo do Davorovog stana. Inge treba još neke stvari.

Izgleda da će duže ostati kod Vanje.

* * *

Una sjeda na sredinu Davorove sobe, privlači koljena i zaklapa oči, koncentrira se, otvara širom vrata svoje svijesti. Ovako se najbolje pretražuje soba. Pušta zrak da se smiri i oblikuje vibre oko Davorovih stvari. Svatko za sobom ostavlja tragove, to zna svaki forenzičar. A one nevidljive i najpažljivijem oku znanstvenika, vidi Una.

Osjeća lagano treperenje zraka oko nedavno pomaknutih stvari. Vidi praznine tamo gdje je još prije par sati netko stajao i u nevidljivo tkivo prostor-vremena utiskivao svoje prisustvo. Zle se misli zadržavaju još dugo na mjestu gdje su nastale, kovitlajući se kao crni oblaci pred oluju.

Ako Davor nešto muti, znat ću.

Una se trudi, ali oko nje po sobi nema reda, nema mira. Sve su niti pobuđene i titraju nepoznatim i neharmoničnim ritmom. Nešto, ili netko, mrsi konce Unine koncentracije.

Ona otvara oči i pred njom, tek malo iznad zemlje stoji Robertov duh. Gestikulira, maše rukom lijevo-desno. Privlači pažnju. Una u mu polumraku pokušava s usana pročitati što joj želi reći.

Anabel. Želi znati što je s njom.

Una mu ukratko kazuje što zna o njenom bijegu. A od njega traži objašnjenje za zajednički račun. Duh se smiruje i sliježe providnim ramenima, prstima u zraku ispisuje seriju brojeva. Šifra za njegov tajni pretinac na kompjuteru u vili.

I nestaje.

Una ispisuje šifru na papirić i zove Jasmin iz druge sobe, gdje je bezuspješno premetala po Davorovim stvarima.

Odlaze zajedno u vilu na Jelenovcu.

* * *

Šifra koju je duh dao otvara direktorije koje je Robert kodirao. Jasmin podiže znatiželjno obrve, ali Una odmahuje rukom. Ovo je važnije i Jasmin shvaća. Pred njihovim se očima ispisuju riječi i brojke u neprekinutom redu. Pretražuju dosje za dosjeom, sva imena, datumi rođenja kidnapirane djece, telefonski brojevi i adrese kontakt-osoba kod nas i vani.

Jasminine oči sjaje.

Dokazi, čvrsti dokazi su ono što nju uzbuđuje.

U jednom malom dosjeu pronalaze poznata imena: Davor Radić i Ingeborg Tummult, njihovi osobni podaci, iznosi u devizama, brojevi računa. Gruba se tkanina radnog odijela lijepi Uni za kožu, dok grozničavo kopira podatke na svoj disk. Griješi, vrti se u krug.

Nema puno vremena.

Jasmin uzima slušalicu svog prenosnog koma i izdaje Interpol tjeralicu za oboma.

Zar mi je Davor zaista cijelo vrijeme lagao? Ne mogu vjerovati.

Nikad ga nije čitala. Čemu? One koji su joj bliski pokušava razumjeti, kao i svi ostali ljudi, kroz riječi i izraze lica. Njihove vibre rekle bi joj previše, ono što možda i ne želi znati. Njihovu tamnu stranu.

Prijatelji i ljubav traju koliko i naše dobro mišljenje o njima.

Jasmin se autom vraća u stanicu. Una gasi Robertov kompjuter i iskrada se iz vile. Prošetat će do grada. Razbistriti misli.

Ako je to uopće moguće u ovom trenutku.

U što sam se upetljala ovog puta?

I što da uopće kaže Inge o Davoru?

* * *

- Gospođo, već sam vam rekla, sve ove male poteškoće riješit će se same od sebe. - Una nastoji da joj se nestrpljene ne osjeća u glasu. Ne uspijeva joj baš.

- Ali, tko je ova crna ženska ovdje? Ova tref baba? Ima li to kakva značenja?

Gospođa u šarenoj odjeći i s mnogo nepotrebne šminke ne odustaje. Njegovani prsti s mnogo, mnogo previše šarenih prstenova lupkaju po kartama. Una sve manje želi nastaviti s njom.

- Ma, to su vaše sumnje i strahovi. Opustite se. Sve će biti u redu. Evo, to je sve.

Una sprema karte i zamata ih u baršunastu krpicu. Žena ustaje i s vrata glasno negoduje, kako bi je one vani što bolje čule.

- Sad ste me razočarali. Očekivala sam puno više od vas. Svi vas tako hvale, a ono... I još da vam platim za ovo! Ne bum više došla, tak' da znate! Zbogom!

Događa se to i najboljima. Ne brinem. Doći će nove.

Una konačno izbacuje dosadnu ženu van. Zatvara vrata prije nego je sljedeća imala priliku ući u sobu. Zrak se u mračnoj sobi uskovitlao od neugodnih emocija i nemir je sve više obuzima.

Robert je blizu. Ne želi mi se javiti dok se svi ne raščiste.

Izlazi pred vanjska vrata i otkazuje sve ostale mušterije za danas. Ispričava se iznenadnim obavezama. Obećava besplatne tretmane drugi tjedan. Samo neka se jave i kažu da danas nisu stigle na red.

Nezadovoljne, žene gundajući ipak odlaze.

Ponovo je u sobi i zrak je gust. Nabijene čestice sudaraju se i vrte oko stupa magle koja oblikuje sablast. Osvjetljen svijećama duh treperi nad okruglim stolom. Maše uznemireno rukama.

Una mu s usana čita dva imena i trenutak kasnije izlijeće iz stana. Renatu ne može dobiti komom pa trči prema stanici dok kiša preplavljuje odvođe.

Jesen u meni i na ulicama.

Nije ih smjela ostaviti.

Duhova je poruka jasna. Idi. Trči. Nešto im se dogodilo. Više od toga nije znao. Una ne može zaustaviti osjećaj krivnje i da je sve pogrešno. Sve je krivo napravila. Mislila na sebe, na mušterije koje čekaju, na tajne koje treba otkriti.

A oni? Njih je ostavila same i bez upozorenja.

"Olovne i teške snove snivaju oblaci nad tamnim..."

Podzemna željeznica ulazi u tunel ispod Save. Stari pjesnik i teška pjesma vrte joj se po mislima. Una mislima požuruje vlak. U vagonu tek poneki putnik, pospan od bijede. Sumoran od istih jada iz dana u dan. Una gleda kroz prozor u mrak tunela i zamišlja rijeku kako silovito probija zidove i slijeva se kroz pukotine vagona.

"...monotone sjene rijekom plivaju..."

Kod rotora prelazi na drugu liniju. Tračak sumornog neba u kutu pogleda.

Uskače u vagon i odlazi na sam kraj, tamo gdje nema sjedala, tamo gdje nikoga nema tko bi širio svoje tužne emocije.

Gdje Una može u miru nastaviti umirati od brige i zle slutnje.

"...sunce u ranama mre ..."

Kako to ide dalje? Vanja bi znao nastaviti. Gdje su uopće Vanja i Inge sada?

"... Sve je mračno, hladno; u prvom sutonu tek se slute ceste, ..."

Una trči pustom ulicom do Vanjina podruma. Silazi niz stepenice. Vrata su širom otvorena, ali nisu obijena: morali su ih sami otvoriti iznutra!

Netko koga su poznavali!

"...dok ne utonu u daljine slijepih ljudskih nemira..."

Nema poruke, a Vanja nikad ne izlazi.

"...kao da je samac usred svemira..."

Una iz džepa vadi prenosni kom. Panično ukucava Jasminin broj.

- Otmica? Ništa nije prijavljeno. Kada?

Druga linija zvoni. Renatin broj na ekranu.

- Dolazim za minutu. Una, drži se!

Soba se okreće oko nje. Tužna je pjesma gotova. Una pada na stolicu, saginje se i glavu sakriva je u dlanovima. Žmarci i grč u želucu.

Preplavljuje je hladan osjećaj nemoći, krivnje.

* * *

Rena je vodi prema ulazu u tunel. Sve je vlažno i prepuno smeća. Iza jednih niskih vrata čeka ih Renatin brat. Kroz kaput razderan na ramenu proviruje prljava maskirna košulja. Lice obraslo u bradu. Una se napreže čuti što govori.

Čitanje s usana ne pali s bradonjama.

- Raspitat ću se. Možda je netko nešto čuo. Vi samo krenite. Tu su vam ucrtani svi podzemni kanali. Žuto kontroliramo mi. Ako ikako možete, zaobiđite plave prolaze.

- Metni ipak ove cvikse, Una. Nije loše nekaj vidit u ovom mraku. Buraz veli da frendovi već sve znaju.

- Evo vam lista s imenima. U našim područjima trebalo bi biti sigurno. Recite da sam vas ja poslao. Bolje bi im bilo da ne prave probleme.

I one kreću u mrak tunela.

Ispred njih u tami crvene mrlje zamiču za uglove. Provlače se kroz uske prolaze i cijevi. Una osjeća mnogo ljudi svuda naokolo. Lutaju kanalima, ali ih nitko ne zaustavlja, iako su dvije žene ovdje nesvakidašnji prizor.

Svakih petnaestak minuta jedan kilometar. U teoriji. Brže ne bi mogle čak ni da ih gone. Voda na dnu tunela puna je plastike, komada zaštitnih odijela i polivinilskih vreća.

Proći će stoljeća dok se to ne raspadne.

Gaze kroz blatnu vodu. Cijevi vise s krova tunela. Hladno je. Una posrće i pada na koljena. Radno odijelo i kožni kaput potpuno su prekriveni blatom i masnim mrljama od benzina i motornog ulja. Renata je podiže i vuče dalje. Relikvije jedne katastrofe zapinju im pod nogama.

Sve nove svjetove gradit ćemo na ruševinama starih...

- Šalje nas Buraz. Djevojčica. Deset godina. Muškarac s naočalama. Ne, nismo sigurni tko ih je oteo. Jeste li ih vidjeli? - Rena gura mladiću u ruke paketić s tabletama. On ih uzima i zahvaljuje bezglasno, klimajući glavom. Pokazuje na lijevi prolaz i nestaje iza hrpe punih vreća za smeće.

Prolazi i tuneli. Svijet štakora i zaraze. Mjesto gdje su muškarci pobjegli od gornjeg svijeta i stvaraju novi. Podzemni grad. Kroz mrak se probijaju plamičci baklji i poneka baterijska lampa.

Svjetlo u tami. Život iz smrti.

Una i Renata u prolazu zaustavljaju pognute sjenke. Traže ljude s popisa koji im je dao Renatin brat. Konačno ih jedan od njih vodi u prostoriju osvijetljenu vatrom. Naoružana straža je postavljena na ulazu. Dvije uspuhane žene iz gornjeg svijeta skidaju naočale za gledanje u mraku i sjedaju na rasklimani krevet.

Kratki predah dok ulazi u prostoriju ulazi još jedna od sjenki. Ne pogrbljen, već ponosan i uspravljen. Podravlja ih klimanjem glave. Una ga pažljivo promatra dok sjeda na kutiju ispred njih. Muškarčevo je lice gotovo sasvim umotano u prljave krpe. Tek mali otvor kod jednog oka i nakrivljene usne. Na vrhu glave strši rijetka i nagorjela kosa.

Una ga gleda hladno, bez trunke osjećaja. Nema vremena za gađenje i samilost. Može li im što reći o bjeguncima, to je sve što je zanima.

- Prošli su prije nekoliko sati. Na drugu stranu. Van iz tunela.

Podsljemenski tunel završava kod Stubice.

Dakle, krenuli su prema granici.

* * *

Una i Renata se vraćaju u grad nekim drugim, nepoznatim putevima. Nema mnogo raskršća i slijepih hodnika. Samo ravni tunel, bez očekivanog tračka svjetla na kraju. Na tlu je sve manje vode, jer se put sasvim neprimjetno penje. Ubrzo izlaze na svježiji zrak kroz podrum ruševne zgrade u centru.

Una zove Jasmin, morali su čekati da se maknu iz tunela, jer dolje nema nikakvih signala za njihove komove. Jasmin još razgovarajući s Unom šalje poruku na granični prijelaz. Helikopterom će pokupiti Unu i odmah kreću prema sjeverozapadu.

Čvrsto zavezana pojasom, Una se pokušava opustiti usprkos buci motora.

Pred očima joj se smjenjuju lica. Davor, Vanja, Davor, Inge, Davor, Robert, Vanja. I opet Davor. Trese glavom i pušta zamršenu kosu da joj padne preko lica. Kad bi samo na tren mogla otresti i strepnju koja se nezaustavljivo pretvara u grč sve jačeg straha.

Možda je ovo samo san? Nisam ja te sreće, pa da se probudim i sve bude kao prije.

Spuštaju se na livadu pored graničnog bunkera. Jasmin se predstavlja, pokazuje slike na prijenosnom ekranu. Graničarke u pancirkama prepoznaju slike. Prošli su ovuda pred pola sata, u mercedesu njemačke registracije. Ne, nisu ih zaustavljale. ID-kartice su bile u redu. Ako je Davor zaista umiješan u to, sigurno je iskoristio svoje veze u policiji i ima nekoliko

identiteta. Važećih, čistih, za kojima nije raspisana tjeratica. Sad su izvan dosega Zagrebačke Policije. Dalje je internacionalno. Jasmin objašnjava proceduru. Papiri i dokumentacija.

Una više ne sluša. Ništa od svega toga. Svi današnji naponi, sva trčanja i padanja kroz smeće i vodu uzaludna su.

Ostaje nam samo čekati. A to mi je uvijek najgore.

Vraćaju se u Zagreb. Una se bori sa željom da se što prije ubaci u toplu, pjenušavu vodu i sa sebe spere sjećanje na ovaj dan.

Ipak će prvo do Vanje, njegov je terminal sada korisniji.

* * *

Preko Vanjinog terminala Una traži broj u Kopenhagenu. Njezini će roditelji znati kako da pronađem Ingeborg. Ako je još pri svijesti. Utipkava broj. Mreža treba tek trenutak da moj terminal spoji s brojem. Terminal zatrepće i zapišti. Una ne vjeruje svojim očima.

S ekrana je gleda poznato lice. Ingeborg izgleda sasvim dobro. Ni traga bolesti. Očito da baš ništa nije onako kako joj se činilo na početku.

Ipak mi je lagao.

Panika trči Uninim venama. Adrenalin je ubrzava i njezino je strpljenje zaista isteklo. Una želi znati sve. Odmah. Završiti ovu potjeru, riješiti sve misterije.

I onda zaspati. Pored Vanje.

Una pita Ingeborg zna li gdje je Davor. Govori joj o tjeratici, da je izveo kćer iz zemlje, da je svima pričao tugaljive bajke o njezinoj bolesti.

- Vi ste, dakle, Una. Davor mi je pričao o vama. Kaže da se dobro slažete s Inge.

- Da, da. Ali, zar vi niste u bolnici?

- Još jedna Davorova priča. Njemu ne možete vjerovati. Zna li vi tko je on uopće? I u što ste uletjeli? - Ingeborg govori smireno, ali odlučno.

- Ne baš. Ali, pronašla sam vaša dva imena u nekim sumnjivim dosjeima.

Una pazi da ne otkrije baš sve što zna. Sve što je prije znala, pokazalo se prilično pogrešno.

Govori što manje! Pusti je neka priča, sad je na njoj red.

- Robertovim? Pa, da, Davor je bio njegova desna ruka. Njegov glavni operativac. Što mislite, odakle mu novac? Kako je izgubio nogu? Pomagala sam mu pronaći i pokupiti tu djecu. Bila sam uvjerena da su to siročići i da idu u dobre ruke. Kad sam otkrila da se oko tog posla vrte ogromne pare, pokušala sam se izvući. Davor mi je uzeo Inge i zaprijetio da je nikad neću vidjeti, ako im ne budem pomagala odavde.

- Uzimali ste i drugu djecu?

Una se sjeća nizova brojki i imena iz Robertovih dosjea.

Stotine, tisuće imena. Zar je zaista sve to istina?

- Sve što je bilo slatko i zdravo. Sve što se dobro moglo prodati. - Ingeborg skreće pogled s ekrana.

Neugodno joj je, zaključuje Una, ali ipak nastavlja. Mora znati sve.

- I pristali ste na to?

- Mislite li da sam imala izbora? Inge je ostala s njim ... Poslije sam se povezala s nekim ljudima. Oni se bore protiv takvog kriminala. Čuli ste za ubojstvo i hapšenje u Salzburgu?

- Ni njihovi ciljevi ne opravdavaju metode. To su teroristi.

Una zna da i njezina sugovornica dobro zna o čemu je ovdje zapravo riječ. Dovoljno je dugo žalila pogrešne osobe. Poslije će razmišljati tko je dobar, a tko zao.

I kome se sve treba ispričavati.

- Obećali su mi vratiti kćer. Nisu svi raskrinkani. I znaju za Davora. Čekamo ga. Javit ću vam se čim nešto saznam. Dajte mi vaš broj!

Una utipkava Vanjin javni broj terminala i prekida vezu. Sad zaista više nema ništa što može poduzeti. Ostalo je van njezina dohvata.

Samo čekati.

* * *

I tako, Una čeka. Danima. Vanjin je podrum opremljen svime što bi mogla zatrebati. Nikuda ne izlazi. Terminal je uključen, ali Una ne želi zauzimati veze da ne propusti kakav poziv. Važne vijesti. Nevažne Mrežne reklame. Bilo što.

Una čita. Dovukla je sanduk s nikad pročitanim knjigama iz svog stana. Svakog dana počinje novu knjigu. Ako je do večeri ne pročita, odbacuje je u stranu. Tjera se čitati bar pedeset stranica na sat. Inače joj ostaje previše vremena za razmišljanje.

Una se boji, svakoga sata sve više.

Koliko stupnjeva straha zaista postoji?

Una prati sve vijesti na satelitima. U svaki puni sat, ponovo u pola osam, još jednom prije odjave programa. Terminal neprekidno radi. Netko će joj već nešto javiti.

Prolaze sekunde, minute, sati.

Una se pokušava smiriti. Baca karte, tarot. Iako zna da za nju to ne vrijedi. Možda je trebala nabaviti nešto za smirenje, za spavanje.

A što ako se nešto dogodi, a ja spavam?

Una se pokušava koncentrirati na Roberta. Zove, ali duh ne dolazi.

Nemir je sve jači. Za Davora joj je već svejedno. Za malu Inge odsad neka brine njezina majka. I bolje će joj biti u Danskoj.

Ali, Vanja nema nikog osim mene.

Sve što želim je da mi se vrati.

Jučer joj je Rena donijela večeru, ali ne i vijesti. Ah, da, Anabel. Najvjerojatnije je poginula pri pokušaju da ilegalno prijeđe u Mađarsku, bez novca da podmiti nekoga u podzemlju. Njezine čari nisu upalile ovoga puta. U podzemlju ne vrijede ljepota i šarm. Dolje su muškarci pobjegli od previše žena i idealnog društva,

Utopije ispod Medvedgrada. Novog društva s novim ciljem.

Što ljepota ima s tim? Što ljubav ima s tim?

Renata je Unu jedva nagovorila da izađe iz skloništa, makar na kratko. Odvezla ju je na Mirogoj. Mislile su da će se duh možda ovdje pokazati.

Ništa. I on čeka.

Una je sama. I ne želi ljude. Sve je mušterije poslala doma. Dok se Vanja ne vrati, ne može raditi.

Od vlastitih loših vibri ne osjeća ništa drugo.

* * *

Jutro, tko zna kojeg dana.

Jasminina poruka trepće na ekranu.

- UZMI SVARI ZA PUT I DOLAZI U STANICU.

Nada.

- Podnevni let Zagreb - Kopenhagen. - Jasmin joj daje kartu, vozi je na aerodrom.

Strepnja.

Adresa i ime inspektora koji će je odvesti u bolnicu. Ulaze u zgradu aerodroma.

Strah.

- Samo je ranjen - umiruje me Jasmin. - Pri svijesti je. Čeka te.

Davor?

- Mrtav. Bomba u stanu gdje je skrivao taoce. Vanju i Inge.

Padam.

- Trgni se. Ti si jaka. Trebaš mu sad. - Jasmin viče i trese je za ramena.

Vanja!

* * *

Ingeborg uvodi Unu u sobu intenzivne njege. Prilika zamotane glave leži na visokom krevetu, pod hrpama aparata. Ingeborg priča, Una samo kima glavom. Riječi joj zamiru još u plućima.

- Postavili su mu bombu, Una. Još prije nego što je Davor stigao u stan.

Suviše nepoznanica. Nesiguran ishod. Terorističke metode.

Kako to možeš opravdavati?

- Roter Bahnhof teroristi. Rekla sam Vam da su obećali pomoći!

Pomoći, ali kome?

- Davor, moj muž, ubojica i kidnaper, ostao je na mjestu mrtav.

Tvoj bivši muž. Moj ljubavnik. Zamalo i moj muž.

Koliko toga imamo zajedničkog, Ingeborg?

- Nabavila sam mu kartu za Južnu Afriku kako me je tražio i za uzvrat tražila da vidim malu. Izvela sam je van iz stana trenutak prije eksplozije.

Hrabra si, ali suviše povezana s njima.

Kako ti mogu vjerovati?

- Vanju nisam mogla izvući. Davor bi posumnjao da se nešto sprema.

Da, već si mi rekla. Srećom ga je Davor svezanog ostavio u kupaonici.

Una ne primjećuje da je Ingeborg već otišla iz sobe. Sjeda na stolicu pored kreveta..

- Tu sam - šapne.

Vanja se trzne. Budi se. Ruka mu se jedva primjetno podigne i dotakne Uninu.

Živ je.

Sad će opet sve biti dobro.

* * *

Una prvo danima sjedi pored Vanje dok se on polako, ali sigurno oporavlja. On je ispituje o svemu, a Una opisuje sobu, što vidi kroz prozor, kako izgleda doktor, ljubazna sestra, Ingeborg.

Nikad nismo toliko dugo razgovarali.

Nema terminala, nema lemilica, nema Mreže.

Samo ja.

Vanjine su oči potpuno uništene bljeskom eksplozije. Liječnici joj govore da postoji mogućnost usađivanja proteza jer živci nisu sasvim spaljeni, ali novac je ogroman. Vanja toliko nema ni na svim svojim računima. I zato Una dolazi svaki dan. Drži ga za ruku, smiruje kako to ona najbolje zna, obasipa ga valovima toplih osjećaja, sigurnosti i vedrine. Pazi da ne pretjeruje, da ga ne uplaši.

Polako, postepeno, prvo zdravlje, a onda će o budućnosti.

Una priča Vanji kako je Davor priznao Ingeborg da je on namjestio struju u Robertovom jakuziju jer njegov brat Rudolf nije želio dijeliti novac na zajedničkom računu. Rudolf je za uzvrat položio basnoslovnu sumu na Davorov račun u Africi. Dovoljno za pet luksuznih života. Davoru je to bilo dovoljno za odluku

Kad imaš pola, uvijek poželiš i sve ostalo.

Još je mnogo novca ostalo samo za Rudolfa, ali i od zlih ima gorih. Frankfurtski je kolodvor obojen crveno, krvlju otmičara djece i ratnog profitera. A po stanu u Kopenhagenu rasuti su mračni ostaci Davorove pohlepe.

I ta je priča gotova. Vanja ili Davor, izbor više nije moj.

A onda, u avionu iz Kopenhagena Una ponovo čita Vanjine upute. Kako ući u sistem. Maskirati se kao bankovni terminal. Krivotvoriti nalog. Prebaciti lovu.

Još joj samo treba Robertov ulazni kod.

* * *

Na mramornoj ploči Robertove grobnice na Mirogoju leži rasut buket suhog cvijeća. Una skuplja požutjele laticice i sjeda na sredinu ploče. Paučina nemirnih duhova savija se oko nje. Mislima crta nevidljivo zvono oko sebe. Nepozvani se duhovi nevoljko povlače, ali je ipak na kraju ostavljaju na miru.

Robert Bauer! Robert!

Una bezglasno zove duha i on odmah dolazi.

Priča se oteže i sumrak već prelazi u noć. Svjetlost rijetkih svijeća treperi kao blijeda kupola nad Mirogojem. Blagi vjetrovi joj dotiče lice. Duh se kruži oko Une, uvija se i pleše.

Zahvaljuje. Sretan je.

Ipak, stare navike iz bivšeg života još uvijek su jake. Robert je u duši ipak bankar i nije oduševljen time da treba platiti, da Uni treba sad dati šifre, ulazni kod za prebacivanje novca s njegova dobro uhranjenog računa. Izvrđava, pokušava pronaći neko manje očito rješenje.

Taj novac nema više tko trošiti. Nećemo ga valjda ostaviti bankarima.

Robertov duh ipak pristaje kad Una obeća da će ostatak poslati na adrese iz dosjea.

Djeci.

Koju je on pronašao.

Koju je Davor oteo.

Koju je Rudolf prodao.

Sa smrću ipak ne nestaju svi osjećaji.

Ili ga je samo strah za vlastitu sudbinu.

Jedno dobro djelo, za svaki slučaj. Duh ponovo laticama ispisuje brojke na kamenoj ploči grobnice i odlazi zauvijek.

Prsti paučine nestaju s Uninog lica.

* * *

Una je dio Robertove love bez problema prebacila na račun danske bolnice. Ingeborg ima upute da sve dogovori za što skoriju operaciju. Vanja se osjeća dobro i jedva čeka da se Una vrati, kako kaže Ingeborg. Una joj još uvijek sasvim ne vjeruje, ali vidjet će uskoro sama.

Avionska karta mi je u džepu.

Una se osvrće s negodovanjem po zapuštenom podrumu. U ovom svinjcu će trebati neke ispravke, ako Vanja pristane da se ona useli ovamo. Na primjer, police za njezine knjige, velika kada. Neki kompromis između njezinog stana u oblacima i njegovog skloništa u podrumu. Jakuzi, možda? Razmislit će još malo, s obzirom...

No dobro, dogovorit će se nekako.

Bude li se bunio, već će ga ona uvjeriti.

Tek par kompromisa za novi početak.

Za novi život.

Za Novi svijet?

Možda.

Zagreb 2004, (1994/2003.)